

TUULI- SOLMUT

KAARINA
GRIFFITHS

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

© Kaarina Griffiths ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Sivulla 285 on lainattu Paavo Cajanderin suomennosta William Shakespearen näytelmästä *Macbeth*.

Sivulla 151 on lainattu Erkki Peurasen suomennosta Jevgeni Jevtušenkon runosta ”Ei, minä en tarvitse puolikasta”.

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50730-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

*Omistettu kaikille hyville noidille,
jotka tekevät tästä pallostä
paremman paikan asua.*

Ja niin
me povaamme
menneisyyttä
kuin muistelisimme
tulevaa,
sillä eilen
on sarastava
se, mikä
huomenna
on jo
hiipunut

PANU TUOMI: *KARDINAALI ZEN*

HENKILÖHAHMOT

Kaisla Aalto, suomalainen kuvataiteilija

Matthew Burns, vanhempi rikoskonstaapeli

Paul Diggins, rikostarkastaja

Sarah Hayden, etsivä

Antti Honkanen, profiloija, Trennan kartanon isäntä

Rose McMillan, teknisen tutkinnan päällikkö

Boscastlen kyläläisiä

Alex Cadoc, Minsterin kartanon isäntä, koodaaja

Perran Cove, Cobweb-pubin isäntä

Jago Grose, maanviljelijä

Liam Grose, Minsterin kartanon talonmies, Jagon veli

Ann Hudkinson, luonnonparantaja, kotihoitaja

Tamsin Jenkin, meedio, selvänäkijä, Magic & More -puodin osakas, podcastin tekijä, työskentelee kyläkaupassa

Loveday Johnsson, merinoita, loitsujen tekijä, Magic & More -noitapuodin osakas, hotellityöntekijä

Pixie Lanyon, korteista- ja kädestälukija,

Magic & More -noitapuodin osakas, siivoaja

Wenna Lanyon, Pixien isoäiti

Talek Rowe, druidi, unientulkitsija, haukanlennättäjä, Magic & More -puodin osakas, autokuski

Ben "Bounty" Wood, ympäristöaktivisti, online-asiakasneuvoja

PROLOGI

Annan ihokarvojeni kasvaa punakultaiseksi ruohikoksi, sormieni vetäytyä pulleiksi polkuanturoiksi, kynsieni suipentua teräviksi.

Minä laukkaan eteenpäin!

Ponnistan takakäpäälläni pitkiin loikkiin, nautin lihasteni voimasta. Jalkani painuvat kimmoisina pehmeään sammaleeseen.

Metsä hengittää ympärilläni. Tammien paksut rungot hymisevät, pihlajien latvat laulavat hiljaa suhisten. Kirsuni värisee innosta ja tarttuu tuoksuihin, lonkeroihin vihreässä hämärässä.

Tuoksut huumaaavat minut, kulkevat särisevänä energiana pitkin keuhkoputkiani. Haukahteleva ääni purkaantuu keuhkoistani viilinä ja riemukkaana.

Olen kettu, olen kettu, olen kettu!

Olen yhtä metsän kanssa.

LUKU 1

2. joulukuuta

Heräsin ihan liian aikaisin ottaen huomioon, että olin tullut pubista vasta pikkutunneilla. Alkoholi saa minut aina nukkumaan levottomasti, ja eilen sitä oli tullut nautittua aivan liikaa. Kun olimme päässeet eroon Jagon öykkäriporukasta, ilta oli ollut täynnä naurua, vitsailua ja olutta, ja tanssimme villisti kelttipopin tahdissa tappiin asti.

Kömmin lämpimän peiton alta ja työnsin jalat karvatossuihin. Olin näköjään mennyt vaatteet päällä nukkumaan, mikä olikin hyvä, sillä huoneessa oli kylmä. Yksinkertaiset ikkunalasit eivät pitäneet lämpöä kovin kummoisesti. Kosteus oli tiivistynyt vesipisaroiksi lasien sisäpuolelle ja valui noroina alas. Laitoin vedenkeittimen päälle ja kaivelin kaapista särkylääkettä. Päässä jomotti ikävästi. En silti missään nimessä antaisi tilaisuutta itsesäälille tai turhalle välittelulle. Olin suunnitellut lähteväni poimimaan merilevää ja sen aioin tehdä huterasta olostani huolimatta. Merilevä oli uusi tuotteeni. Kuivatin sitä ja jauhoin myyntiin. Se oli loistava raudan ja mineraalien lähde ja vahvasti yleistä vastustuskykyä. Juuri nyt tarvitsin sitä noin kilon verran itsekin, että piristyisin. Ei mutta, siinä olikin uusi idea – krapulalääke merilevästä! Se piti pistää muistiin. Myisi varmaan hyvin.

Olin alkanut kaupata viime aikoina rohtoja myös netissä, sillä kylän puodeissa oli sesongin ulkopuolella hiljaista. Netti sen sijaan

veti ihmehen hyvin, ja läheisestä postitoimistosta sain tuotteet lähetettyä kätevästi ympäri Britannian. Sain käyttää pubin uunia kuivatukseen, luoja kiitos, sillä muuten en olisi voinut ryhtyä koko hommaan. Jossain välissä minun pitäisi kuitenkin hankkia kunnollinen asunto, jos mielin saada yrittibisneksen kannattamaan. Yhdessä huoneessa eläminen oli ahdasta, ja suihkun ja vessan jakaminen pubin muiden majoittujien kanssa alkoi olla rasittavaa, vaikka tähän aikaan vuodesta heitä olikin lähinnä vain viikonloppuisin. Tässä yhdessä huoneessa pidin myös luonnonparantajan vastaanottoa.

Ei ollut vielä laskuveden aika, joten minulla ei ollut kiirettä mihinkään. Pääsisin hyvälle leväapajille vasta kun luode paljastaisi Crystal Bayn rantakalliot. Kaivoin paketista korpun ja kaadoin maitopulveria teen sekaan. Kun lisäsi tuhdisti hunajaa, niin maku oli ihan siedettävä. Tämä oli ilman jääkaappia elämisen varjo puolia.

Katselin ikkunasta, kuinka elämä kylän kadulla vähitellen vilkastui. Oli aurinkoista ja kirpakkaa. Pitäisi pukea lämpimästi.

Joen vesi oli laskussa. Kävelin sataman vartta merelle päin ja vedin perässäni pientä kärryä, jolla rullaisin merileväsaaliini takaisin kylälle. Veisin sen ensin vajaan kuivumaan ja siirtäisin sitten pieninä erinä pubin uuniin lopullista kuivatusta varten. Vastapalvelukseksi annoin pubin isännälle, Perranille, kuivattuja villiyrtejä.

Joenvarressa ei ollut liikkeellä muita kuin minä ja sataman ympärillä parveilevat lokit, jotka tervehtivät minua käheästi naukuen. Satama ei ollut oikeastaan muuta kuin muutama laituri ja kalastajalus jokivarressa. Laskuvesi oli jättänyt veneet törröttämään avuttomina joen pohjalle. Niiden voima oli viety, kun ne eivät enää olleet omassa elementissään. Mutta vuoksi tulisi taas ja nostaisi ne syliinsä. Huomioni kiinnittyi lокkien liikkeisiin. Ne näyttivät parveilevan punavalkoiseksi maalatun kalastusaluksen ympärillä. Siristin silmiäni auringossa ja yritin nähdä, mikä niitä kiinnosti. Varmaan

kannelle oli jäänyt kalanperkeitä, kun kalastajat olivat palanneet aamuisilta retkiltään. Sitten huomasin, että linnut eivät pyörineet aluksen ympärillä vaan niitä kiinnosti jokin, minkä laskeva vesi oli paljastanut joenpohjalla aluksen vieressä. Se jokin oli puoliksi hautautunut märkään liejuun ja mutaan. Se muistutti...

Henkäisin syvään. Tunsin paniikin nousevan, adrenaliinin kohisevan suonissani. Ei hitto! Joku oli joessa! Jätin kärrini polulle, juoksin niin lähelle joen kivistä reunaa kuin pystyin ja huusin minkä kurkusta lähti: – Ho-hooi! Apu on tulossa! Tiesin, etten voinut laskeutua alas auttamaan, sillä märkään mutaan upposi heti polviaan myöten eikä irti päässyt millään. Näin kaukaa en nähnyt, liikuiko möykky, mutta ihmiseltä se minusta vaikutti. Otin puhelimella kuvan ja suurensin sitä nähdäkseni, mistä oli kyse. Kyllä, se oli ihminen – pää ja osa hartioista pistivät esiin lietteestä. Ne olivat kuitenkin niin paksun mutakerroksen peitossa, että oli vaikea sanoa, oliko kyseessä nainen vai mies, vanha vai nuori.

Mitä nyt? Mitä minä teen? Päässäni sinkoili sata asiaa kerralla, kunnes tajusin että minun oli rauhoituttava. Vedin syvään henkeä. Oli soitettava hälytyskeskukseen ja juostava sitten hakemaan kylän miehiä apuun. He tiesivät keinot, miten mudan päällä liikuttiin. Sitten muistin, että The Seagull -hotellin Sarah oli kylässä vielä tänään. Huokasin helpotuksesta ja onnittelin itseäni siitä, että hän oli tullut mieleeni. Hän tietäisi, mitä pitää tehdä. Hän oli poliisi.

Juoksin koko matkan satamasta hotelliin. Juoksin niin, että kylkeäni alkoi pistää ja puuskutin kuin juna. Onneksi matka ei ollut pitkä, ja olin The Seagullissa muutamassa minuutissa. Löysin Sarahin siivoamasta aamiaishuonetta kärsivä ilme kasvoillaan. Hän näytti vähintäänkin yhtä kurjalta kuin minä – punareunaiset silmät ja harmaankalpea iho. Auringonpunaiset hiukset hehkuivat säästöliekillä. Sitä se pubi-ilta teettää.

– Ann, hän katsoi minua samein silmin. – Mikäs sinua lennättää? En voisi kuvitella lähteväni lenkille tällaisena –.

– Sarah, kuuntele! keskeytin ja nojasin käsillä polviin henkeä haukkoen. – Huonoja uutisia.

– No mitä ihmettä?

– Joku on juuttunut mutaan joessa. Hän on ehkä kuollut. Tai... no, todennäköisesti hän on jo kuollut.

– Mitä? Sarah parahti ja riipaisi esiliinan yltään. – Oletko ihan varma?

Nyökyttelin kiivaasti ja yritin saada hengitystäni tasaantumaan.

– Otin kuvan, katso. Kaivoin puhelimen taskustani ja näytin kuvaa Sarahille.

– Pahalta näyttää, Sarah sanoi. – Rannikkovartioston talolla on päivystys. Soitan sinne. Siellä kyllä tiedetään, millä konstein uhri saadaan ylös joesta. Soita sinä hätänumeroon ja selitä tilanne. Sano, että tänne tarvitaan ambulanssi. Tulen ihan kohta. Juo sillä aikaa kuppi teetä, se rauhoittaa. Hän nyökkäsi aamiaispöytään päin.

Sormeni tärisivät, kun näppäilin hätänumeron. Selitin takellellen asiani. – ... niin ja olen sairaanhoitaja ja voin antaa ensiapua... Siis tuota, jos löytämäni henkilö on elossa. Voin myös hälyttää kylän lääkärin paikalle, sillä kestää varmaan jonkin aikaa, ennen kuin ensihoito on täällä.

Laskin puhelimen kädestäni ja valutin säiliöstä kuumaa vettä mukiin. Upotin teepussin vapisevin käsin kuppiin ja kippasin kassan sokeria perään. Siitä saisi energiaa, ja aivoni ehkä hiukan selkenisivät. Tunsin epämääräistä heikotusta. Hörppäsin puoli mukilista teetä yhdellä huikalla ja valitsin sitten kylän lääkärin numeron. Puhelinvastaaja ilmoitti vastaanoton olevan kiinni sunnuntaisin. Se kehotti ottamaan kiireellisissä tapauksissa yhteyttä hätänumeroon. Suljin puhelimen ja yritin keskittyä. Yritin soittaa lääkärin kotinumberoon, mutta hänellä oli vastaaja päällä. Siis minun pitäisi olla paikalla, kun uhria ryhdyttäisiin irrottamaan mudasta. Sillä jos hän oli hengissä, sairaanhoitajana voisin antaa ensiapua.

Kun tulimme Sarahin kanssa joelle, näimme jo kaukaa, että ranta

kuhisi sähköistä toimintaa. Rannikkovartioston päivystäjä oli ottanut työnjohdon, ja vapaaehtoiset olivat ryhtyneet liu'uttamaan leveitä lankkuja pitkin mutaa. Ensin kaksi lankkua vierekkäin, sitten niiden jatkoksi kaksi lisää ja taas kaksi. Se oli hidasta puuhaa, koska lankut olivat kiikkeriä ja sen vuoksi niiden päällä piti ryömiä nelinkontin vetäessään uutta lankkua perässään. Lopulta lankkukäytävä ulottui joen penkalta mudassa makaavan hahmon luo.

– En usko, että hän on enää hengissä, viimeiset lankut asettanut rannikkovartioston mies sanoi. – Hän ei liikahdakaan, mutta jonkun pitäisi käydä hänen luonaan varmistamassa asia. Mies katsoi Sarahia. – Menetkö sinä? Sinullahan on kokemusta tällaisesta. Osaat arvioida, mitä pitää tehdä ja onko hän hengissä.

– Saisimmeko hänet nostettua puhallettavaan kelkkaan? Sarah kysyi.

Rannikkovartija pudisti päätään. – Hän on niin syvällä mudassa, ettei taatusti liiku mihinkään, ennen kuin vesi nousee ja irrottaa hänet. Tärkeätä on saada hengitystiet auki ja varmistaa, ettei hän vajoa syvemmälle. Siis jos hän on hengissä. Ja hänen ympärilleen pitää kiinnittää köysi, ettei hän pääse ajelehtimaan mihinkään veden noustessa.

– Selvä, minä menen. Sarah viittasi minuun päin. – Emme ole saaneet kylän lääkäriä kiinni, mutta Ann on sairaanhoitaja, ja hän voi antaa ensiapua jos tarvitaan. Siis ennen kuin ensihoito on paikalla. Vai mitä Ann?

Miehet kääntyivät katsomaan minua, ja pingotin kasvoilleni hymyntapaisen. – Totta kai.

Sarah lähti etenemään varovasti pitkin lankkuja ja veti kiepistä narua perässään. Kaikkien katseet seurasivat häntä, ja tunsin, miten me keskityimme kannattelemaan Sarahia. Pidätimme hengitystä, kunnes hän oli päässyt viimeisen lankun päähän ja kumartui tutkimaan liejussa makaavaa. Näytti siltä, että Sarah kaivoi mutaa. Sitten hän kiinnitti narun uponneen ympärille ja lähti tulemaan takaisin.

Näin kuinka poliisin partioauto lähestyi meitä kylältä päin. Koh-
ta varmasti ensihoitokin olisi paikalla ja ottaisi ohjat käsiinsä. Aut-
taisi tuota jokeen joutunutta onnetonta, kuka se sitten olikin. Ehkä
se oli joku tuttu, joku kyläläisistä. Minua kylmäsi: ei kai kellekään
ystävälleni ollut käynyt huonosti?

– Hän on kuollut, Sarah sanoi kontatessaan viimeiset metrit mai-
hin. – Sain vedettyä toisen käden mudasta. Pulssia ei tunnu. Hän
makaa kasvoillaan liejussa, joten on tukehtunut siihen, jollei ole
hukkunut jo aiemmin.

Henkäisin äänekkäästi ja vein käden suulleni. Onneksi ei ollut
selällään, mieleeni tuli. Silloin lokit olisivat päässeet nokkimaan
hänen silmänsä. Kuvotus kiemursi vatsassani ja maistoin eilisen
oluen suussani.

– Ruumiiseen ei saa koskea eikä sitä saa missään tapauksessa
vetää voimakeinoin mudasta, Sarah ohjeisti noustessaan ähkien
joenpenkalle. Hän oli paljon jäməkämmän oloinen kuin aamiais-
huoneen Sarah, joka autteli viikonloppuisin ja lomilla vanhem-
piaan. Hän oli muuttunut poliisi-Sarahiksi.

– Jos kyseessä on väkivaltainen kuolema, emme halua tuhota to-
disteita ja haitata poliisin työtä. Sarah heitti narun miehille. – Kiin-
nittäkää tukevasti, ettei ruumis karkaa kun vesi alkaa nousta.

– Vesi alkaa nousta vasta muutaman tunnin kuluttua, yksi mie-
histä sanoi. – Mitään kiirettä tässä ei enää ole. Mies on kuollut – jos
se nyt on mies.

– Otin muutaman kuvan, jos joku teistä tunnistaisi henkilön vaik-
ka vaatteista, Sarah sanoi. Väki kerääntyi hänen ympärilleen. Minäkin
kurkin hänen olkansa yli puhelimen ruutua ja joen pohjalla makaavaa
hahmoa. Kasvoja ei näkynyt, mutta mudan alta pilkotti jotain keltaista.

– Varmaan turisti, rannikkovartioston mies sanoi. – Se sopisi ku-
vaan. He eivät ymmärrä vuoroveden vaaroja.

– Niin, ja heillä on tuollaisia hienoja purjehdusvaatteita. Näyttää
Helly Hansenin takilta. Maksaa maltaita, yksi kalastajista sanoi.

- Ei kylällä ole montaa turistia tällä hetkellä, joukosta kuului.
- Minusta tuo kyllä näyttää Alex Cadocilta.

Käännyin katsomaan tutun äänen suuntaan. Ystäväni Talek oli tullut paikalle haukkansa kanssa. Häinkin näytti väsähtäneeltä eilisillan jäljiltä, mutta haukkalennätykset piti näköjään hoitaa siitä huolimatta. Martin istui hänen olallaan ja riiputti päätään. Ymmärsin sitä oikein hyvin. Minäkin lentelisin mieluummin tuulenpyörteissä kuin istuisin kahlittuna jonkun idiootin ranteeseen. Haukanpito oli kivi ystävyyskämme kengässä.

- Alexilla on tuollainen keltainen purjehdustakki, Talek sanoi.
- Hän oli eilen pubissa, ja mietin taas kerran, miksi hän purjehdustakkia pitää, kun ei osaa purjehtiakaan.

- Maakravut, yksi miehistä tuhahti halveksivasti.

Alex? Minä mietin. Voisiko tuo todellakin olla Alex, Minsterin kartanon uusi omistaja? Mies oli ollut aikamoisessa kunnossa eilen illalla. Olisi hyvinkin voinut päätyä kännipäissään jokeen. Voisiko sellainen onnenkantamoinen olla edes mahdollinen? Sitten häpesin ajatuksiani, ihan pikkuisen.

Vinkkasin Talekille ja hän tuli luokseni. - Miten menee, Ann? Alexille on tainnut käydä huonosti.

- Minä löysin hänet. Olin matkalla rantaan merilevää poimi-

- Voihan hitto. Mikä on olo?

Minua värisytti ja tajusin, miten väsynyt olin.

- Krapula ja ruumis eivät ole hyvä yhdistelmä, sanoin.

- No ihan varmasti eivät, kuului takaani. Sarah kietoi käsivartensa ympärilleni ja veti minut mukaansa. - Tule tuonne autoon lämmittelemään. Niillä on siellä teetäkin. Olen pyytänyt vahvistusta paikalle, ja pomoni haluaa varmaan jututtaa sinua.

Antauduin Sarahin johdatettavaksi. Hän työnsi minut poliisi-auton takapenkille, haki takapakista minulle huovan ja loihti jostain mukillisen teetä. Se oli haaleaa mutta parempi kuin ei mitään.

- Joku tulee kohta katsomaan, miten voit, Ann. - Minun täytyy mennä hoitamaan muutama asia.

Sarah hävisi johonkin, ja annoin pääni painua vasten selkänojaa. Suljin silmäni. Mieleni perukoilla liikkui jotain merkityksellistä, mutta krapulaiset aivoni eivät osanneet prosessoida sitä. Se liittyi jotenkin eläimiin. Sitten muisto tuli minulle välähdyksenä, kun vähiten sitä odotin. Sillä tavoin kuin krapulassa joskus käy: äkkiä muistaa vaikkapa miten tyhmästi on käyttäytynyt edellisenä iltana, lamaan tuu ja sitten hävettää. Nyt muistoon liittyi pelkoa. Tunnuin olevan epäviressä - muutenkin kuin alkoholista. Muistin nähneeni edellisiltana pubin edessä tupakoidessani hahmon, joka liikkui jotenkin oudosti. Mutta kuva oli mielessäni epäselvä ja vääristynyt - ihan kuin hahmolla olisi ollut jonkun eläimen pää, ketun tai ehkä koiran. Olisiko se voinut hyökätä Alexin kimppuun? Lopeta! tiuskaisin itselleni. Älä mieti tyhmiä. Äläkä ainakaan mene kertomaan kenellekään tämmöistä. Vedät vain huomion puoleesi, ja ihmiset pitävät sinua hulluna. Joudut vaikeuksiin.

Olin alkanut pikku hiljaa oppia Boscastlen kirjoittamattomia sääntöjä. Yksi niistä oli: älä kerro poliisille mitään. Asiat hoidetaan oman kylän väen kesken tai vielä mieluummin ne pidetään omalla tietona.

LUKU 2

Rannalla parveili pelastushenkilökuntaa, poliiseja ja uteliaita kyläläisiä. Boscastlen jokivarsi ja satama hehkuivat joulukuun auringossa kuin fotoshopattu postikortti. Totaalinen vastakohta synkälle kohtalolle, jonka mudassa makaava oli kokenut, rikostarkastaja Paul Diggins mietti. Vesi oli noussut sen verran, että ruumis oli alkanut liikkua, ja rannikkovartioston miehet olivat saaneet nostettua sen veneeseen. Vene puksutti juuri rantaan.

Diggins seurasi etsivä Sarah Haydenin kanssa, kun parit kannettiin hiljaisuuden vallitessa ylös joenpenkkaa ja laskettiin ambulanssin viereen. Moni otti hatun päästään, joku parahti: *Voi ei!*

Diggins asteli ensihoitajien perässä paarien luo ja painoi puheimensa nauhoituksen päälle. Hän halusi tallentaa sen, mitä näki ja koki mahdollisimman autenttisena ja pian.

– Boscastlen kylä toinen joulukuuta, vuorovesi nousussa. Valency-joesta on löytynyt mudan peitossa oleva ruumis. Kuollut on keskিপituinen ja normaalivartaloineen, arvattavasti mies mutta saattaa olla nainenkin. Mutaa on ruumiin päällä niin paksuna kerroksena, että on vaikea sanoa. Mudan vuoksi kasvonpiirteitä ei myöskään erota eikä sitä, onko kuolleella vammoja. Se selviää pian. Ensihoito on paikalla, samoin poliisipartio. Rannikkovartioston päivystäjä hoiti ruumiin joesta vapaaehtoisten avulla. Etsivä Hayden, joka sattui olemaan vanhempiensa luona Boscastlessa, oli ensimmäisten joukossa onnettomuuspaikalla.

Diggins lopetti nauhoituksen ja näppäili kuvia ruumiista. Hän ohjeisti samalla konstaapeleja pystyttämään näkösuojan sen ympärille.

- Meidän täytyy puhdistaa ruumiin paljaat osat ja avata vaatteita, että voimme tutkia hänet, toinen ensihoitajista sanoi Digginsille.

- Selvä, Diggins totesi ja veti etsivä Haydenin kauemmas paarien luona tungeksivista kyläläisistä, niin että he saatoivat puhua rauhasa. Nainen näytti väsähtäneeltä. Tummat renkaat silmien alla kertoivat huonosti nukutusta yöstä, punaiset hiuskiehkurat roikkuivat apeina, pisamatkin näyttivät haalistuneen.

- Kuka hänet löysi?

Hayden nyökkäsi partioautoon päin.

- Paikallinen nainen, joka oli menossa merenrantaan keräämään merilevää. Hänen nimensä on Ann Hudkinson. Pyysin häntä odottamaan autossa siltä varalta, että haluat jututtaa häntä. Hayden epäröi. - Vaikka taisinkin nähdä hänet juuri rannassa, kun ruumista tuotiin maihin.

- Hyvin toimittu, Diggins murahti ja raapi harmaata ohimoaan. - Onneksi satuit olemaan Boscastlessa. On niin tärkeää, että tutkin-
ta alkaa oikein eikä joku noviisi univormu pääse sössimään asioita. Mitä olet saanut löytäjästä irti?

- Ehdin jututtaa häntä vain ihan pikaisesti. Hän otti kuvan ruumiista rannalta käsin, muttei osannut tunnistaa sitä, kun se oli niin mudan peitossa. Hän haki sitten minut hotellilta, kun tiesi että olen poliisi. Yksi kylän miehistä sanoi, että kyseessä saattaisi olla läheisen kartanon omistaja, Alex Cadoc. Mies tunnisti Cadocin keltaisen purjehdustakin, siis sen mitä mudan alta näkyi. Vaikka saattaahan samanlainen takki olla muillakin. Yritin soittaa Cadocin numeroon, mutta puhelin on pois päältä.

- Vai niin, onko siis sinun mielestäsi syytä epäillä väkivaltaista kuolemaa? Tarkoitan, kun pyysit minut tänne vapaapäivänäni. Diggins oli kieltämättä nyreissään. Hänen ystävänsä Kaisla Aalto oli tulossa Cornwalliin, ja odotettu loma alkaisi pian. Hän oli suunnitellut siivoavansa tänään.

- No, minullakin sattuu olemaan vapaapäivä, jos et satu muis-

tamaan, pomo. Ja töitä on hotellissa pilvin pimein. Plus krapula siihen vielä päälle.

– Okei, sinä voitat, Diggins myöntyi ja kapeilla kasvoilla välähti hymyn tapainen.

– Kutsuin sinut paikalle, koska uskon että ruumis on Alex Cadoc, ja hän oli eilen erittäin hyvissä ruumiin ja sielun voimissa pubissa. Humalassa tosin, mutta se ei ollut ensimmäinen kerta. Hän oli käsittääkseni perusterve nuori mies, kuten jo puhelimessa selitin. Sori, jos tämä on minun puoleltani ylireagointia, mutta minulla on tunne, että –.

– Hän on saattanut myös tipahtaa humalassa veteen, Diggins keskeytti. – Pubistahan ei ole tänne kuin kivenheiton matka.

– Niin, mutta hänen kotimatkinsa kulkee ihan toiseen suuntaan. Joesta pois päin. Ja eihän hukkuminen merkitse sitä, etteikö kyseessä voisi olla rikos.

– No, luotan intuitioosi, Hayden. Olit siis eilen itsekkin pubissa, Diggins hymyili vinosti. – Näytät vähän väsähtäneeltä.

– Ai kiitos. Olin kyllä pubissa, ja oli hemmetin hauskaa, mutta kuten sanottu, nyt on vähän hutera olo.

Diggins naurahti. – Samassako pubissa olit kuin Alex Cadoc?

– Niin juuri, ja Ann – siis ruumiin löytänyt nainen – oli myös siellä. Täällä ei ole juuri muita huvittelupaikkoja kuin Cobweb. Cadoc oli siellä kavereineen, valitettavasti. Ovat sellaista öykkäriporukkaa, varsinkin muutaman oluen jälkeen. Etenkin Grosen veljekset, Jago ja Liam, ovat haastaneet jo pidempään riitaa noitien kanssa. Ja vastenmielisyyys on molemminpuolista.

– Noitien? Diggins kohotti kulmiaan.

– Niin, noitien. Tervetuloa Boscastleen, Englannin noitapäikaupunkiin, pomo. Hayden hymyili väsyneesti. – Tai oikeammin kyllään, tietysti. Noitaturismi on tämän kylän tärkeimpiä elinkeinoja.

– Jaha, Diggins sanoi. – Tiesin, että täällä on noitamuseo, mutta että ihan elinkeino...

Hayden ei vastannut.

– Onko Cadocin pubikavereihin oltu yhteydessä? He saattavat tietää miehen liikkeistä. Ehkä hän nukkuu yhä krapulaansa jonkun luona.

– Ei olla vielä ehditty, Hayden vastasi. – Se on kyllä tulilla. Ajattelimme mennä jututtamaan heitä seuraavaksi. Jos he eivät tiedä Cadocin liikkeistä, lähetän konstaapelit ovelta ovelle kyselemään, onko miestä nähty.

Uteliaiden joukosta kuului kohahdus ja ihmiset pakkaantuivat lähemmäksi sermiä, joka oli pystytetty ruumiin ja yleisön väliin. Virkapukuinen konstaapeli yritti käskyttää heitä turhaan kauemmaksi.

– Se on Alex! joku huudahti. – Minä näin. Ihan varmasti on kartanon Alex.

Diggins ja Hayden työntyivät ihmisten välistä sermin taakse. Ensihoito oli puhdistanut ruumiin kasvot, ja mudan kätkemä salaisuus oli paljastunut.

– Alex Cadoc, Hayden huokaisi. – *Bless you.*

Ensihoitaja, joka oli kyykyssä ruumiin vieressä ja tutki rintakehää, kääntyi poliiseihin päin.

– Tässä ei ole enää mitään tehtävissä. Hän on kuollut. Päällisin puolin ei näy vammoja, mutta mutaa on yhä paljon. Vatsan alueella on lautumia, kuten hukkuneella tapaa olla. Me voimme vahvistaa kuoleman ja patologi tutkii varmaan sitten tarkemmin?

– Juuri niin, kiitos. Me jatkamme tästä. Diggins otti taskustaan kertakäyttöhanskan ja kyykistyi ensihoitajan viereen. Hän pujotti kätensä keltaisen purjehdustakin taskuun. Siellä oli vettä, mutaa, puhelin ja narua, toisessa taskussa oli lompakko.

– Kas, kas, mitäs täältä löytyi, Diggins hymisi. Hän kuvasi mutaiset esineet ja sujautti ne sitten Haydenin pitelemiin todistepusseihin. – Onko Cadocin kotona käyty, Hayden?

– Jep, kävin siellä kääntymässä, mutta talo oli tyhjiällä. Talonmies on muuten Liam Grose ja hän asuu sivurakennuksessa, mutta hänkään ei ollut paikalla. Ei varmaan työskentele sunnuntaisin.

– Mitä tiedät Cadocista? Diggins tutki nyt ruumista takin alta.

– Sen mitä kylällä puhutaan. Hän asui yksin. En ole nähnyt vai-
moa tai tyttöystävää – enkä miesystävääkään sen puolin. Hän peri
kartanon sedältään noin puolitoista vuotta sitten. Sitä ennen häntä
ei ollut täällä näkynyt. Kartano on aika rappeutunut, ja huhun mu-
kaan Cadoc oli myymässä metsää, että saisi rahat sen kunnostuk-
seen. Hän kävi säännöllisesti Cobwebissä. Pubin isäntä Perran Cove
saattaa tietää enemmän hänestä tai Pixie Lanyon -niminen nainen,
joka kävi kartanolla siivoamassa.

– Cadoc, Diggins mutisi. – Sen niminen mies oli muistaakseni
mukana Hastingsin taistelussa ja sai Vilhelm Valloittajalta palkak-
si Cornwallin ensimmäisen kreivin arvonimen. Onkohan kyse sa-
masta sukuhaarasta?

– Ei aavistusta, pomo, Hayden sanoi. – En ole koskaan kuullut-
kaan moisesta, mutta historia ei ole vahva alueeni kuten tiedät.

Diggins hymähti ja nousi seisomaan. – No, en ihmettele, onhan
siitä jo yli tuhat vuotta. Mutta toivottavasti jostain löytyy teetä, ja sit-
ten jututan ruumiin löytäjää.

– Äitini toi äsken monta termoskannullista. Ne ovat tuolla muu-
rin päällä.

– Loistavaa. Otitko kuvia ennen kuin saavuin?

Hayden nyökkäsi. – Kymmeniä. Joka kulmasta ja vinkkelistä.

– Hyvä. Cadocin talonmiehen puhelinnumero pitää etsiä ja soit-
taa hänelle. Diggins viittasi Haydenia seuraamaan muurin luo, jo-
hon oli katettu teetarjoilut.

– Jätin hänelle jo soittopyynnön, Hayden kaatoi teetä mukeihin.

– Toivottavasti tästä ei vain tule mitään monimutkaista juttua,
Diggins sanoi. – Minulla on kohta loma alkamassa, ja Kaisla tulee
tänne ensi viikolla.

– Joo, toivotaan, että tämä on vain tavallinen hukkuminen,
Hayden huokasi. – Mutta tosi kiva, että Kaisla tulee. Haluan ehdot-
tomasti nähdä hänet taas.

- Ilman muuta. Hän on täällä vuodenvaihteen yli ja haluaa nähdä kaikki tutut. Ja maalata, hän haluaa tietysti myös maalata.

Diggins hymyili ajatellessaan Kaislaa. Hän oli tutustunut tuohon suomalaiseen taiteilijaan erään rikostapauksen yhteydessä, kun nainen oli ollut maalaamassa Cornwallissa. Heidän ystävyytensä oli syventynyt, ja Diggins oli käynyt kesälomallaan Kaislan luona Suomessa. Hän toivoi, että tällä kertaa syvyyttä tulisi vielä lisää ja ystävyys muuttuisi romanssiksi.

- Mitä sinä pomo hymyilet? Olet kuin kissa, joka on saanut lautasellisen kermää. Sinulla taitaa olla Kaisla mielessä, Hayden kiusoitteli.

Diggins tuhahti ja hörppäsi teetä. Oliko hän niin läpinäkyvä? Noloa. Varsinkin kun piti keskittyä vakavaan työtehtävään. - Taidan mennä jututtamaan sitä ruumiin löytänyttä naista, hän sanoi ja suunnisti partioautolle.

Nuorehko nainen kyyristeli huovan sisällä takapenkillä ja rullaili puhelintaan. Hän oli kolmissakymmenissä, puolipitkät ei-minkäänväriset hiukset, silmälasit, varautunut katse. Hän oli rauhallisen - tai oikeamminkin hyvin väsyneen - oloinen.

- Rikostarkastaja Diggins Truron poliisista. Diggins istuutui naisen viereen varoen läikyttämästä teetään. Nainen tuoksautti raikkaalta, suolalta ja levältä. - Olen pahoillani, että olet joutunut kokemaan tällaista. Ruumiin löytäminen on järkyttävää. Miten voit?

- No jaa. Olen voinut joskus paremminkin.

- Minulla on muutama kysymys, ja jos et pane pahaksesi niin nauhoitan keskustelumme. Voisitko kertoa omin sanoin, mitä tapahtui.

Nainen kohautti olkiaan. - Ei oikeastaan sen kummempaa kuin että näin jotain joen pohjalla. Olin menossa keräämään merilevää. Pysähdyin ja otin kuvan puhelimellani, ja kun suurensin kuvaa, näytti että joessa oli ihminen. Nainen nielaisi muistaessaan tuon hetken ja vaikeni.

– Mihin aikaan tämä oli?

– Ehkä puoli yhdentoista maissa.

– Ja sitten? Diggins kehotti naista jatkamaan.

– Sitten muistin, että Sarah on poliisi ja että hän oli eilen illalla pubissa ja olisi varmaan vielä tänään Boscastlessa. Hän käy auttamassa vanhempiaan täällä aika usein. He pitävät hotellia, The Seagullia. Ja sitten juoksin hotellille hakemaan Sarahin apuun.

– Siinä teit oikein, Diggins sanoi.

Nainen vilkaisi Digginsia. – Kuulin, mitä kalastajat puhuivat aiemmin ja mitä joku huusi äsken. Onko kuollut siis Alex Cadoc?

Diggins nyökkäsi. – Tunsitko hänet?

– Enpä oikeastaan. Olen aika uusi täällä. Näin hänet kyllä silloin tällöin pubissa, mutta hän ei ollut sellainen ihminen, jonka halusin edes tuntea.

– Koska?

– Koska hän on aiheuttanut kuohuntaa ja epäsupua kylässä ja hengailee epämiellyttävien tyyppien kanssa, Grosen veljesten esimerkiksi, Jagon ja Liamin. Alex peri Minsterin kartanon hiljattain – tai no, siis ennen kuin minä muutin kylään. Sitä ennen noidat kuulemma hyväksyttiin ilman muuta osaksi kyläyhteisöä ja heitä kunnioitettiin. Mutta Cadoc on antanut Grosen veljeksille vapauksia, ja kusi on noussut niille päähän. Ampuvat kettuja, ripustavat niitä hirteen.

Naisen ääni vapisi ja puna oli noussut hänen kasvoilleen. Hän oli selvästi tuohduksissa kettujen puolesta.

– Heidän vihapuheensa ovat saaneet osan kylästä uskomaan paha noidista, että näillä on paha silmä.

– Paha silmä? Diggins toisti. Tuo kuulosti aika usvaiselta. Ja jokin pieni ääni hänen sisällään sanoi, että jos tästä seuraisi rikostutkinta, niin se ei jäisi ainoaksi usvahaituvaksi.

– Niin. Se on ihan täyttä potaskaa. Boscastlen noidat ovat hyvän tahtoisia. He eivät koskaan käyttäisi kykyjään muiden vahingoittamiseen.